Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA NILSA VĀLA [*NILS WAHL*] SECINĀJUMI,
sniegti 2015. gada 21. maijā [1]

Apvienotās lietas C-124/13 un C-125/13

Eiropas Parlaments un Eiropas Komisija
pret

Eiropas Savienības Padomi

Kopējā zivsaimniecības politika — Prasība atcelt tiesību aktu — Padomes Regula (ES) Nr. 1243/2012, ar ko izveido ilgtermiņa plānu mencu krājumiem un šo krājumu zvejniecībai — Juridiskais pamats — LESD 43. panta 2. un 3. punkta piemērošanas joma — Tehniskie īstenošanas pasākumi

1. Plašā nozīmē konkrētās lietas atspoguļo domstarpības starp ES iestādēm par lomu, kāda Parlamentam piešķirta pēc Lisabonas līguma procedūrā, kuras rezultātā tiek noteikti vairākgadu plāni saskaņā ar Kopējo zivsaimniecības politiku (turpmāk tekstā – "KZP"). Pirms Lisabonas līguma spēkā stāšanās juridiskais pamats ar zivsaimniecību (un arī lauksaimniecību) saistītajiem pasākumiem bija EKL 37. pants. Saskaņā ar šo normu Padome uzņēmās galveno lomu, nosakot pasākumus, savukārt Parlamentam, sniedzot konsultācijas, bija tikai papildu nozīme. Tomēr tā vairs nav, jo KZP tagad arī tiek noteikta parastajā likumdošanas procedūrā.

2. Šajā kontekstā gan Parlaments, gan Komisija katrs ir cēluši prasību par Padomes Regulas (ES) Nr. 1243/2012, ar kuru groza Regulu (EK) Nr. 1342/2008, ar ko izveido ilgtermiņa plānu mencu krājumiem un šo krājumu zvejniecībai (turpmāk tekstā – "apstrīdētā regula") [2], atcelšanu. Tas ir noticis tādēļ, ka Padome izņēma divus noteikumus no Komisijas sākotnējā priekšlikuma [3], kurš tika iesniegts Parlamentam un Padomei saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru, pamatojoties uz LESD 43. panta 2. punktu. Tad Padome izlēma pieņemt šīs divas normas atsevišķā tiesību aktā, pamatojoties uz LESD 43. panta 3. punktu. Saskaņā ar tajā noteikto Padome ir pilnvarota paredzēt pasākumus par zvejas iespēju noteikšanu un piešķiršanu.

3. Šīs tiesvedības mērķis ir noskaidrot, vai Padome rīkojās pareizi.

1 — Oriģinālvaloda – angļu.

2 — 2012. gada 19. decembra Regula (OV L 352, 10. lpp.).

3 — Priekšlikums Eiropas Parlamenta un Padomes Regulai, ar kuru groza Padomes 2008. gada 18. decembra Regulu (EK) Nr. 1342/2008, ar ko izveido ilgtermiņa plānu mencu krājumiem un šo krājumu zvejniecībai, COM(2012) 498, galīgā redakcija (turpmāk tekstā – "Komisijas priekšlikums").

I – **Atbilstošās tiesību normas**

A – *Attiecīgie Līguma noteikumi*

4. LESD 43. panta 2. punktā ir noteikts, ka:

“Eiropas Parlaments un Padome saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru un pēc apspriešanās ar Ekonomikas un sociālo lietu komiteju izveido lauksaimniecības tirgu kopīgo organizāciju, kas paredzēta 40. panta 1. punktā, kā arī citus noteikumus, kas vajadzīgi kopējās lauksaimniecības politikas un [KZP] mērķu sasniegšanai.”

5. EKL 43. panta 3. punktā ir paredzēts:

“Padome pēc Komisijas priekšlikuma paredz pasākumus par cenu, nodevu, atbalsta un kvantitatīvo ierobežojumu noteikšanu, kā arī par zvejas iespēju noteikšanu un piešķiršanu.”

B – *Pamatregula*

6. Ar Regulu (EK) Nr. 2371/2002 (turpmāk tekstā – “pamatregula”)[4] par zivsaimniecības resursu saglabāšanu un ilgtspējīgu izmantošanu saskaņā ar KZP ir izveidots pamats pasākumu noteikšanai zivsaimnniecības jomā un noteikti šo pasākumu pamatprincipi.

7. Pamatregulas preambulas 6. apsvērumā ir noteikts:

“Ilgtspējīgas izmantošanas mērķi var efektīvāk sasniegt ar daudzgadēju pieeju zivsaimniecības apsaimniekošanai, iekļaujot vairākgadu apsaimniekošanas plānus attiecībā uz krājumiem, kas sasnieguši drošas bioloģiskās robežas vai kas iekļaujas tajās. Attiecībā uz krājumiem, kas neiekļaujas drošās bioloģiskās robežās, vairākgadu atjaunošanas plānu pieņemšana ir galvenā prioritāte. Atbilstoši zinātniskiem ieteikumiem attiecībā uz šiem krājumiem var būt vajadzīgi būtiski zvejas intensitātes samazinājumi.”

8. Saskaņā ar pamatregulas preambulas 7. apsvērumu:

“Šādos vairākgadu plānos jānosaka mērķi attiecīgo krājumu ilgtspējīgai izmantošanai, jāiekļauj savākšanas noteikumi, kas paredz veidu, kādā jāaprēķina gada nozveja un/vai zvejas intensitātes robežas, un jāiekļauj citi īpaši apsaimniekošanas pasākumi, ņemot vērā arī to ietekmi uz citām sugām.”

9. Pamatregulas 1. pantā KZP piemērošanas joma ir noteikta šādi:

“1. [KZP] attiecas uz ūdeņu dzīvo resursu saglabāšanu, apsaimniekošanu un izmantošanu, akvakultūru un zivsaimniecības un akvakultūras produktu pārstrādi un realizāciju, ja šādas darbības veic dalībvalstu teritorijā vai Kopienas ūdeņos vai ja tās veic Kopienas zvejas kuģi vai, neierobežojot karoga valsts primāro kompetenci, dalībvalstu piederīgie.

2. [KZP] nodrošina saskaņotus pasākumus attiecībā uz:

a) ūdeņu dzīvo resursu saglabāšanu, apsaimniekošanu un izmantošanu;

[..].”

4 — Padomes 2002. gada 20. decembra Regula (OV L 358, 59. lpp.).

10. Pamatregulas 2. pantā ir noteikti KZP mērķi:

"1. [KZP] garantē tādu ūdeņu dzīvo resursu izmantošanu, kas nodrošina noturīgus ekonomiskos, vides un sociālos apstākļus.

Šajā nolūkā Kopiena, veicot pasākumus, kas paredzēti, lai aizsargātu un saglabātu ūdeņu dzīvos resursus, piemēro tālredzīgu pieeju, lai nodrošinātu ilgtspējīgu to izmantošanu un samazinātu zvejas darbību ietekmi uz jūras ekosistēmām. Tās mērķis ir pakāpeniski īstenot uz ekosistēmu balstītu pieeju attiecībā uz zivsaimniecības apsaimniekošanu. Tās mērķis ir veicināt efektīvas zvejas darbības ekonomiski stabilā un konkurētspējīgā zivsaimniecības un akvakultūras nozarē, nodrošinot pietiekami augstu dzīves līmeni tiem, kas ir atkarīgi no zvejas darbībām, un ņemot vērā patērētāju intereses.

2. [KZP] ievēro šādus labas valsts pārvaldes principus:

[..]

b) lēmumu pieņemšanas process, kas balstīts uz pārdomātiem zinātniskiem ieteikumiem, kuri sniedz savlaicīgus rezultātus;

[..]

d) saskaņotība ar citām Kopienas politikām, it īpaši ar vides, sociālo, reģionālo, attīstības, veselības un patērētāju aizsardzības politiku."

11. 4. pantā ir noteikti pasākumu veidi, kas ir jāveic, lai sasniegtu KZP mērķus. Ieviešot pasākumus, ir jāņem vērā pieejamie zinātniskie, tehniskie un ekonomiskie ieteikumi un it īpaši ziņojumi, ko sagatavojusi Zivsaimniecības zinātnes, tehnikas un ekonomikas komiteja. Minētie pasākumi it īpaši var iekļaut pasākumus attiecībā uz katru krājumu vai krājumu grupu, lai ierobežotu zivju mirstību un zvejas darbību ietekmi uz vidi, saskaņā ar 4. panta 2. punktu:

"[..]

a) pieņemot atjaunošanas plānus saskaņā ar 5. pantu;

b) pieņemot apsaimniekošanas plānus saskaņā ar 6. pantu;

c) izveidojot mērķus ilgtspējīgai krājumu izmantošanai;

d) ierobežojot nozveju;

e) nosakot to zvejas kuģu skaitu un veidu, kam ļauts zvejot;

f) ierobežojot zvejas intensitāti;

g) pieņemot tehniskus pasākumus, tostarp:

   i) pasākumus attiecībā uz zvejas rīku struktūru, zvejas rīku skaitu un lielumu uz kuģa, to izmantošanas metodēm un tās nozvejas sastāvu, ko var atstāt uz kuģa, ja zvejots ar šādiem rīkiem;

   [..]

h) izveidojot veicināšanas pasākumus, tostarp ekonomiskas dabas pasākumus, lai veicinātu daudz selektīvāku zveju vai zveju, kurai ir samazināta ietekme;

[..].”

12. 5. pants attiecas uz atjaunošanas plāniem. Tajā ir paredzēts:

“1. Padome kā prioritāti pieņem atjaunošanas plānus zivsaimniecībām, kas izmanto krājumus, kuri pārsniedz drošas bioloģiskās robežas.

2. Atjaunošanas plānu mērķis ir nodrošināt krājumu atjaunošanu drošās bioloģiskās robežās.

Tie iekļauj tādus saglabāšanas robežpunktus kā, piemēram, mērķus, attiecībā pret kuriem izvērtē krājumu atjaunošanu drošās bioloģiskās robežās.

Mērķus izsaka kā:

a) populācijas lielumu un/vai

b) ilgtermiņā iegūtos daudzumus, un/vai

c) zivju mirstības līmeni, un/vai

d) nozvejas stabilitāti.

[..]

3. [..]

Atjaunošanas plāni ir daudzgadēji un norāda paredzamo termiņu noteikto mērķu sasniegšanai.

4. Atjaunošanas plāni var iekļaut jebkuru pasākumu, kas minēts 4. panta 2. punkta c) līdz h) apakšpunktā, kā arī savākšanas noteikumus, kuri sastāv no iepriekš noteikta bioloģisko parametru kopuma, lai reglamentētu nozvejas ierobežojumus.

Atjaunošanas plānos iekļauj zvejas intensitātes ierobežojumus, izņemot gadījumus, ja tas nav vajadzīgs plāna mērķa sasniegšanai.

[..]”

C – *Regula (EK) Nr. 1342/2008* [5]

13. Regulu Nr. 1342/2008, ar ko izveido ilgtermiņa plānu mencu krājumiem un šo krājumu zvejniecībai un atceļ Regulu (EK) Nr. 423/2004 (turpmāk tekstā – “Mencu plāns”), Padome pieņēma, pamatojoties uz Komisijas priekšlikumu un pēc konsultēšanās ar Parlamentu saskaņā ar EKL 37. pantu.

14. Regulas Nr. 1342/2008 preambulas 7. apsvērumā ir noteikts:

“Lai nodrošinātu ar zvejas izraisīto mirstību saistīto mērķu sasniegšanu un veicinātu izmetumu samazināšanu, arī zvejas iespējas, izteiktas ar zvejas piepūli, ir jānosaka tādā līmenī, kas atbilst krājumu atjaunošanas daudzgadu stratēģijai. Šādas zvejas iespējas, cik iespējams, būtu jānosaka katram zvejas rīku veidam, pamatojoties uz pašreizējo zvejas praksi. Ir lietderīgi sniegt periodiskus pārskatus par pārvaldības sistēmas efektivitāti un jo īpaši nodrošināt, ka tad, kad mencu krājumi sasniedz līmeni, kad var izmantot maksimālo ilgtspējīgas ieguves apjomu, zvejas piepūli regulējošā sistēma tiek pārskatīta.”

5 — Padomes 2008. gada 18. decembra Regula (OV L 348, 20. lpp.).

15. Šīs regulas preambulas 9. apsvērumā ir noteikts:

"Nozvejas ierobežojumu noteikšana un piešķiršana, minimālā līmeņa un piesardzības līmeņa noteikšana krājumiem un zvejas izraisītās mirstības līmeņa noteikšana, kā arī maksimāli pieļaujamās zvejas piepūles noteikšana visām katras dalībvalsts zvejas piepūles grupām un konkrētu kuģu grupu izslēgšana no šajā regulā noteiktā zvejas piepūles režīma ir vissvarīgākie [KZP] pasākumi. Padomei būtu lietderīgi pašai paturēt tiesības tieši īstenot ieviešanas pilnvaras saistībā ar šiem konkrētajiem jautājumiem."

16. Saskaņā ar [minētās regulas] 1. pantu ir izveidots četru mencu krājumu plāns, kas atbilst četriem ģeogrāfiskiem apgabaliem, proti, Kategats, Ziemeļjūra, Skageraks un Lamanša austrumdaļa, ūdeņi uz rietumiem no Skotijas un Īrijas jūra.

17. Regulas Nr. 1342/2008 5. pantā daudzgadu plāna mērķis ir noteikts šādi:

"1. Ar 1. pantā minēto plānu nodrošina mencu krājumu ilgtspējīgu izmantošanu, pamatojoties uz maksimālo ilgtspējīgas ieguves apjomu.

2. Šā panta 1. punktā noteikto mērķi sasniedz, saglabājot zvejas izraisītās mirstības koeficientu šādām mencu vecuma grupām: [..].

3. Attiecībā uz mencu krājumiem Ziemeļjūrā, Skagerakā un Lamanša austrumdaļā šā panta 1. punktā noteikto mērķi sasniedz, saglabājot zvejas izraisītās mirstības koeficientu 8. pantā minētām attiecīgām mencu vecuma grupām."

18. Lai sasniegtu Regulas Nr. 1342/2008 5. pantā noteikto mērķi, 6.–10. pantā ir noteikti īpaši noteikumi par kopējo pieļaujamo nozveju (turpmāk tekstā – "KPN"). Regulas no 11.–17. pantā ir noteikta zvejas piepūles limitēšana.

19. Konkrētāk, Regulas Nr. 1342/2008 redakcijā, kura bija spēkā pirms tās grozīšanas ar apstrīdēto regulu, 9. pantā bija paredzēti procedūras noteikumi, kuri bija jāievēro, nosakot KPN, bet Regulas standartnoteikumus saskaņā ar 7. un 8. pantu nevarēja piemērot, jo trūka nepieciešamās informācijas. Šīs regulas 12. pantā bija noteikta maksimāli pieļaujamās zvejas piepūles aprēķina metode.

D – *Apstrīdētā regula*

20. Komisijas priekšlikums grozīt vairākas Regulas Nr. 1342/2008 normas tika pieņemts 2012. gada 12. septembrī. Šis priekšlikums bija balstīts uz LESD 43. panta 2. punktu. Ņemot vērā to, ka plašāka Mencu plāna pārskatīšana tika atlikta uz vēlāku laiku, Komisijas priekšlikums bija veidots kā pagaidu risinājums vissmagākajām problēmām, kuras bija konstatētas [6]. Priekšlikums tā pieņemšanas dienā tika nosūtīts Parlamentam un Padomei, kā arī Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai (EESLK).

21. Papildus grozījumiem, kurus Padome pēc tam izlēma pieņemt atsevišķā regulā saskaņā ar LESD 43. panta 3. punktu, kā tiks skaidrots turpmāk, piedāvātie grozījumi skāra – it īpaši, bet ne tikai – metodoloģiju, kura dalībvalstīm ir jāizmanto, aprēķinot zvejas piepūli (4. panta grozījums), procedūras vienkāršošanu, lai izslēgtu dažus zvejas kuģus no zvejas piepūles režīma (11. panta grozījums un 11.a–11.d panta pievienošana), un dalībvalstu pienākumu risināt jautājumu par augsto izmetumu līmeni un nodrošināt pienācīgu 11. un 13. pantā noteikto veicināšanas pasākumu uzraudzību un kontroli (14. panta grozījums).

6 — Priekšlikumam pievienotais paskaidrojuma raksts; COM(2012) 498, galīgā redakcija, 2.–4. lpp.

22. Apstrīdēto regulu pieņēma 2012. gada 19. decembrī, pamatojoties uz LESD 43. panta 3. punktu. Ar šo regulu Padome grozīja Regulas Nr. 1342/2008 9. un 12. pantu.

23. Iemesls tam, kādēļ apstrīdētā regula tika pieņemta, pamatojoties uz LESD 43. panta 3. punktu, nevis LESD 43. panta 2. punktu, tika paskaidrots regulas preambulas 8. apsvērumā:

"Ar Regulas 9. un 12. panta grozījumiem izveido sīki izstrādātus noteikumus, ar kuriem nosaka zvejas iespējas, kas izteiktas kā KPN un zvejas piepūles ierobežojumi. Ar tiem piemēro pašlaik zvejas iespēju noteikšanai piemērojamos noteikumus, negrozot Mencu plāna mērķi. Tie attiecīgi ir pasākumi par KPN noteikšanu un piešķiršanu un zvejas piepūles ierobežošanu, un tos nevar uzskatīt ne par noteikumiem, ar kuriem izveido zivsaimniecības kopējo tirgus organizāciju, ne par citiem noteikumiem, kas nepieciešami, lai sasniegtu [KZP] mērķus."

24. Ar apstrīdēto regulu ir grozīts Regulas Nr. 1342/2008 9. pants un noteikta īpaša procedūra KPN noteikšanai:

"1. Ja trūkst informācijas, lai noteiktu KPN saskaņā ar 7. pantu, KPN mencu krājumiem Kategatā, ūdeņos uz rietumiem no Skotijas un Īrijas jūrā nosaka tādā apjomā, kāds norādīts zinātniskajā ieteikumā. Tomēr, ja zinātniskajā ieteikumā norādītais apjoms ir par vairāk nekā 20 % lielāks par iepriekšējā gada KPN, KPN nosaka apjomā, kas ir par 20 % lielāk[s] nekā iepriekšējā gada KPN, vai, ja zinātniskajā ieteikumā norādītais apjoms ir par vairāk nekā 20 % mazāks par iepriekšējā gada KPN, KPN nosaka apjomā, kas ir par 20 % mazāk[s] nekā iepriekšējā gada KPN.

2. Atkāpjoties no 1. punkta, ja zinātniskos ieteikumos ir norādīts, ka nevajadzētu veikt specializētu zveju un ka:

a) piezveja būtu jāsamazina vai būtu jāpanāk tās iespējami zemākais līmenis, un/vai

b) mencas zveja būtu jāsamazina līdz iespējami zemākajam līmenim,

Padome var pieņemt lēmumu nākamajā gadā vai nākamajos gados nepiemērot KPN ikgadējo pielāgojumu, ar nosacījumu, ka noteiktā KPN ir paredzēt[a] tikai piezvejai.

3. Ja trūkst informācijas, lai KPN noteiktu saskaņā ar 8. pantu, KPN mencu krājumiem Ziemeļjūrā, Skagerakā un Lamanša austrumdaļā nosaka, *mutatis mutandis* piemērojot šā panta 1. un 2. punktu, ja vien apspriedēs ar Norvēģiju nevienojas par citādu KPN apjomu.

4. Ja zinātniskajā ieteikumā tiek norādīts, ka 8. panta 1. līdz 4. punktā izklāstīto noteikumu piemērošana nav atbilstīga šā plāna mērķu sasniegšanai, Padome var neatkarīgi no iepriekš minētajiem noteikumiem pieņemt lēmumu par alternatīvu KPN apjomu."

25. Regulas Nr. 1342/2008 12. pants arī tika grozīts ar apstrīdēto regulu. Šī panta 4. un 6. punkta grozītajā redakcijā ir paredzēts, ka:

"4. Apkopotām zvejas piepūles grupām, kuru procentuālā summārā kopējā nozveja, kas aprēķināta saskaņā ar 3. punkta d) apakšpunktu, ir vienāda ar 20 % vai lielāka, piemēro ikgadējus pielāgojumus. Attiecīgo grupu maksimālo pieļaujamo zvejas piepūli aprēķina šādi:

a) ja piemēro 7. vai 8. pantu, sākuma līmenim piemēro to pašu procentuālo pielāgojumu, kāds minētajos pantos noteikts zvejas izraisītajai mirstībai;

b) ja piemēro 9. pantu, zvejas piepūlei piemēro to pašu procentuālo pielāgojumu, kas piemērots KPN salīdzinājumā ar iepriekšējo gadu.

[..]

6. Atkāpjoties no 4. punkta, ja maksimāli pieļaujamā zvejas piepūle ir samazināta četrus gadus pēc kārtas, Padome var nolemt nākamajā gadā vai nākamajos gados maksimāli pieļaujamajai zvejas piepūlei nepiemērot ikgadēju pielāgojumu."

II – **Tiesvedība Tiesā un prasījumi**

26. Savā pieteikumā lietā C-124/13 Parlaments lūdz Tiesu:

— atcelt apstrīdēto regulu un

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

27. Savā pieteikumā lietā C-125/13 P Komisija lūdz Tiesu:

— atcelt apstrīdēto regulu,

— saglabāt atceltās Padomes regulas iedarbību saprātīgā laika posmā pēc sprieduma pieņemšanas lietā C-125/13, tas ir, ne vairāk kā vienu pilnu kalendāro gadu, sākot atskaiti no 1. janvāra gadā, kas seko pēc sprieduma [taisīšanas gada], un

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

28. Ar Tiesas priekšsēdētāja 2013. gada 19. aprīļa rīkojumu rakstveida un mutvārdu procesā un galīgā sprieduma taisīšanai lietas C-124/13 un C-125/13 tika apvienotas. Ar Tiesas priekšsēdētāja 2013. gada 11. septembra rīkojumu Spānijas Karalistei, Francijas Republikai un Polijas Republikai tika atļauts iestāties abās lietās Padomes prasījumu atbalstam.

29. Tās kopējā aizstāvībā pret abām prasībām Padome, kuru vairākos prasījumos atbalsta valdības, kas iestājušās lietā, norāda, ka Tiesai vajadzētu:

— pamatojoties uz būtiskiem apsvērumiem, pilnībā noraidīt Parlamenta un Komisijas iesniegtās prasības;

— piespriest Padomei un Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus;

— pakārtoti, ja un ciktāl Tiesa atcels apstrīdēto regulu, saglabāt apstrīdētās regulas iedarbību.

30. Rakstveida apsvērumus ir iesniedzis Parlaments, Komisija un Padome, kā arī Spānijas, Francijas un Polijas valdība, un visi sniedza arī mutvārdu paskaidrojumus 2015. gada 24. februāra tiesas sēdē.

III – **Analīze**

A – *Lietas dalībnieku galvenie argumenti*

31. Lietā C-124/13 vienīgajā prasības pamatā Parlaments apgalvo, ka apstrīdētā regula ir nelikumīga, jo tā tika pieņemta uz nepareiza juridiskā pamata. Parlaments norāda, ka, ņemot vērā šīs regulas mērķi un saturu, to vajadzēja pieņemt, pamatojoties uz LESD 43. panta 2. punktu parastās likumdošanas procedūras ietvaros, Parlamentam darbojoties kā otram likumdevējam.

32. Saistībā ar šo Parlaments it īpaši apgalvo, ka daudzgadējie plāni, tādi kā izskatāmajās lietās esošie plāni, ir instruments zivju resursu saglabāšanai un pārvaldībai. Katrs plāns veido vienu veselumu un tajā ir noteikumi tikai KZP ilgtspējas un saglabāšanas mērķu sasniegšanai. Tādējādi šādus plānus ir pilnībā jāpieņem saskaņā ar LESD 43. panta 2. punktu.

33. Parlaments apstrīd arī Komisijas priekšlikuma sadalīšanu. Parlamenta viedoklis ir tāds, ka sadalīšanas rezultātā tiek pārkāpta procedūra un tiek atņemta nozīme judikatūrai, kas attiecas uz būtiskajām attiecībām starp tiesību akta juridisko pamatu un tā smaguma centru. Attiecīgi, sadalot priekšlikumu, Padome varēja mākslīgā veidā izvēlēties atsevišķu juridisko pamatu dažām ierosinātā tiesību akta daļām, turpretī visas tiesību akta daļas kopā noregulētu ar LESD 43. panta 2. punktu kā vienīgo juridisko pamatu, ja tiesību aktu pieņemtu kā vienu veselumu, kā tas tika sākotnēji ierosināts.

34. Lietā C-125/13 Komisija balsta savu prasību uz trīs pamatiem.

35. Pirmkārt, Komisijas galvenais arguments līdzīgi Parlamentam ir tas, ka tā apstrīd apstrīdētās regulas apgalvoto juridisko pamatu. Komisija uzskata, ka Padomei nebija tiesību sadalīt Komisijas priekšlikumu un pieņemt tā daļu, pamatojoties uz LESD 43. panta 3. punktu. Komisija apgalvo, ka priekšlikumam vajadzēja būt pilnībā pamatotam ar LESD 43. panta 2. punktu, ņemot vērā, ka dažas apstrīdētās regulas normas neietilpst LESD 43. panta 3. punkta piemērošanas jomā, jo tās ietekmē politikas izvēles šajā jomā.

36. Otrkārt, kā uzskata Komisija, sadalot priekšlikumu un pieņemot apstrīdēto regulu, Padome izmantoja lēmumu pieņemšanas procedūru, kura bija pretrunā Parlamenta un EESLK institucionālajām tiesībām, tas ir, tā ignorēja Parlamenta tiesības piedalīties un EESLK tiesības tikt pienācīgi uzklausītai.

37. Treškārt, Komisija apgalvo, ka, mainot apstrīdētās regulas juridisko pamatu, tika aizskartas tās ekskluzīvās iniciatīvas tiesības. Šis aizskārums būtībā notika tādēļ, ka šīs izmaiņas būtiski mainīja Komisijas priekšlikuma būtību.

38. Padome, kuru atbalsta valdības, kas iestājušās lietā, apstrīd prasītāju argumentus. Padome uzskata, ka apstrīdētā regula ir pasākums, ar kuru tiek noteiktas un piešķirtas zvejas iespējas, un kā tāda tā pareizi tika pamatota ar LESD 43. panta 3. punktu. Tā argumentē, ka apsvērumi, kas tai lika sadalīt Komisijas priekšlikumu un pieņemt daļu no noteikumiem atsevišķā tiesību aktā, ir saistīti ar priekšlikuma mērķi un saturu. Tādēļ Padome nesaprot, kā lēmums sadalīt priekšlikumu varētu jebkādā veidā būt pretrunā Komisijas ekskluzīvajām iniciatīvas tiesībām.

B – *Konteksts*

39. Konstitucionālā ziņā šo lietu svarīgumu nav iespējams pārvērtēt. Tā tas ir tādēļ, ka lieta ir par LESD 43. panta 2. punkta un 43. panta 3. punkta piemērošanas jomu attiecībā uz pasākumu (likumdošanas un citu) pieņemšanu saistībā ar lauksaimniecību un zivsaimniecību. Šajā nozīmē Tiesas pieejai par katras šīs normas piemērošanas jomu būs tālejošas sekas attiecībā uz dažādu iestāžu lomu un lēmumu pieņemšanas procedūrām šajā jomā. No institucionālā skatupunkta ir pats par sevi saprotams, ka šo lietu iznākums ir ļoti nozīmīgs.

40. Konkrētāk, šo lietu būtība ir noteikt attiecīgo ES iestāžu lomas pēc Lisabonas līguma, pieņemot pasākumus zivsaimniecības jomā, un it īpaši precīzus kritērijus Padomes kompetencei rīkoties bez Parlamenta iesaistes šajā jomā.

41. Ir taisnība, ka pareizs juridiskais pamats konkrētam ES pasākumam ir izvērtējams, katru gadījumu izskatot atsevišķi. Tāpat ir taisnība, ka Tiesa nav vēl lēmusi par robežlīnijas noteikšanu starp LESD 43. panta 2. un 3. punktu ES iekšējo pasākumu kontekstā. Tomēr Tiesa ir skaidrojusi, kā šīs normas ir interpretējamas ES ārējo attiecību kontekstā. Nesenā spriedumā par Eiropas Savienības ārējo

kompetenci saistībā ar zvejas iespēju piešķiršanu zvejas kuģiem, kas peld ar Venecuēlas Bolivāra Republikas karogu ES ūdeņos Francijas Gviānas piekrastē[7], Tiesa nodalīja šos abus juridiskos pamatus.

42. Šajā spriedumā Tiesa būtībā nosprieda, ka pasākumu pieņemšanai, pamatojoties uz LESD 43. panta 2. punktu, ir nepieciešama izvērtēšana, vai šīs normas ir nepieciešamas, lai sasniegtu LESD regulētās kopējās politikas mērķus. Svarīgi, ka šāda izvērtēšana ietver politisku lēmumu, kura pieņemšana ir jāatstāj ES likumdevēja ziņā.

43. Turklāt Tiesa turpināja skaidrot, ka situācija atšķiras LESD 43. panta 3. punkta kontekstā, saskaņā ar kuru tiek pieņemti pasākumi par zvejas iespēju noteikšanu un piešķiršanu. Būtiski, ka Tiesa uzskata, ka saskaņā ar šo juridisko pamatojumu nav nepieciešams attiecīgs nepieciešamības izvērtējums. Tā tas ir tādēļ, ka šādiem pasākumiem ir galvenokārt tehnisks raksturs un tos ir paredzēts pieņemt, lai *īstenotu noteikumus, kas pieņemti, pamatojoties uz LESD 43. panta 2. punktu*.

44. Šīs lietas noteikti atšķiras no lietas, kurā tika pieņemts spriedums Venecuēla, gan faktu, gan zināmā mērā arī juridiskā konteksta ziņā. Tomēr nevar neņemt vērā, ka šajos pieļaujami atšķirīgajos apstākļos Tiesa – tās virspalātas sastāvā – izskaidroja, kā ir jāsaprot LESD 43. panta 2. un 3. punkts. Tagad ir svarīgi atcerēties, ka gan juridiskie, gan ekonomiskie dalībnieki ievēro šīs Tiesas judikatūras autoritāti un attiecīgi pieskaņo savu rīcību. Tā tas ir it īpaši šajā konkrētajā situācijā, kurā judikatūrai ir būtiska loma tiesību veidošanā. Tādēļ es domāju, ka ir nopietni iemesli saistībā ar tiesisko noteiktību, kas prasa ievērot neseno virspalātas spriedumu un sekot tajā iedibinātajai LESD 43. panta 2. un 3. punkta interpretācijai. Faktiski es neredzu pamatotu iemeslu, kādēļ lai šo normu interpretācija nebūtu piemērojama šajās lietās.

45. Ņemot vērā minēto, ir nepieciešams apskatīt sprieduma Venecuēla nozīmi lēmumu pieņemšanā, kas attiecas uz ES iekšējiem pasākumiem. Kā es mēģināšu paskaidrot, no sprieduma Venecuēla izriet, ka LESD 43. panta 3. punkts ir saprotams tādējādi, ka tas sniedz juridisku pamatu īpašu īstenošanas pasākumu pieņemšanai un ka tas kā tāds hierarhiski ir pakārtots juridiskajam pamatam, kas ir noteikts LESD 43. panta 2. punktā.

46. Pirms pievērsīšos konkrēti apstrīdētajai regulai, es izteikšu dažus apsvērumus attiecīgi par LESD 43. panta 2. un 3. punkta piemērošanas jomu vispārīgākā līmenī. Kā pēdējos es īsumā aplūkošu citus svarīgus jautājumus, ko ir rosinājušas šīs lietas.

C – *LESD 43. panta 3. punkta piemērošanas joma*

1) LESD 43. panta 3. punkts saistībā ar LESD 43. panta 2. punktu

a) Domstarpības starp lietas dalībniekiem

47. Spriedums Venecuēla tika pasludināts tad, kad šajās lietās bija pabeigts rakststveida process. Ņemot vērā Tiesas secinājumus šajā spriedumā, nav pārsteidzoši, ka prasības pieteicēji saglabāja savu nostāju un Padome mēģināja mazināt šīs tiesvedības iznākuma sekas.

48. Tādējādi abi prasītāji turpina apgalvot, ka LESD 43. panta 3. punkts ir LESD 43. panta 2. punkta izņēmums un tādēļ ir interpretējams šauri. Būtībā pēdējā minētā norma ir atbilstošs pamats jebkuram tiesību aktam, kas ir nepieciešams, lai sasniegtu KZP mērķus. Pirmā minētā norma [LESD 43. panta 3. punkts] savukārt ir pamats tikai īstenošanas pasākumiem, kuri ir tajā uzskaitīti, un sevišķi pasākumiem zvejas iespēju noteikšanai un piešķiršanai. Tomēr Komisijai ir nedaudz elastīgāka pieeja,

7 — Spriedums Parlaments un Komisija/Padome (C-103/12 un C-165/12, EU:C:2014:2400, turpmāk tekstā – "spriedums Venecuēla"), 50. punkts.

pieļaujot, ka LESD 43. panta 3. punkts arī varētu būt atbilstošs juridiskais pamats noteiktu funkcionāli saistītu pasākumu pieņemšanai, kas pārsniedz tikai zvejas iespēju noteikšanu un piešķiršanu. Katrā ziņā saskaņā ar prasītāju teikto pasākumi, kas ir pieņemti saskaņā ar LESD 43. panta 3. punktu, ir īpaša veida īstenošanas tiesību akti, kuri tiek pieņemti saskaņā ar *sui generis* procedūru, kas ir paredzēta šajā normā. Parlaments īpaši uzsvēra faktu, ka jebkurš lēmums, kas ir saistīts ar politiskām izvēlēm, ir jāpieņem saskaņā ar LESD 43. panta 2. punktu likumdošanas procedūrā, kurā ir iesaistīts gan Parlaments, gan Padome.

49. Prasītāji apstrīd arī LESD 43. panta 3. punkta gramatisko interpretāciju, uz kuru paļaujas Padome. Padome apgalvo, ka frāze "pasākumus par" un tās ekvivalenti dažādu valodu versijās (un īpaši franču valodā) skaidri norāda, ka šai normai ir arī jāregulē tādi noteikumi, kas ir plašāki par tikai zvejas iespēju noteikšanu un piešķiršanu. Parlaments un Komisija argumentē, ka šādu secinājumu nevar izdarīt tikai no šīs normas formulējuma, neņemot vērā tās plašāku kontekstu.

50. Padome, kuru atbalsta valdības, kas iestājušās lietā, turpina argumentēt, ka frāzes "paredz pasākumus par" izmantošana LESD 43. panta 3. punktā liecina par to, ka šī norma var tikt izmantota arī kā juridiskais pamats citiem pasākumiem, ne tikai zvejas iespēju noteikšanai un piešķiršanai. Attiecīgi LESD 43. panta 3. punkts attiecas ne tikai uz kvantitatīvām zvejas tiesībām, kas var būt izteiktas dažādos veidos, kā, piemēram, KPN, bet arī uz funkcionāli saistītiem pasākumiem. Padome uzskata, ka LESD 43. panta 3. punkts ir atsevišķs, patstāvīgs juridiskais pamats, nevis LESD 43. panta 2. punkta izņēmums. Tas ir *lex specialis* attiecībā pret *lex generalis*, kas ir noteikts LESD 43. panta 2. punktā, un attiecīgi tas nebūtu interpretējams šauri.

51. Padome tādējādi nepiekrīt prasītāju piedāvātajai interpretācijai, ka parastā likumdošanas procedūra ir pārāka par tiesību aktiem, kas ir pieņemti saskaņā ar LESD 43. panta 3. punktu. Gluži pretēji, Padome argumentē, ka LESD 43. panta 2. punkts un LESD 43. panta 3. punkts ir patstāvīgi juridiskie pamati un starp tiem nav hierarhisku attiecību. Šajā kontekstā Padome nepiekrīt argumentam par to, ka, ja tiesību norma ir saistīta ar KZP mērķiem, tā ir jāpamato ar LESD 43. panta 2. punktu un ka neviena tiesību norma, pamatojoties uz LESD 43. panta 3. punktu, nevar tikt pieņemta bez sākotnēja lēmuma par politisku izvēli attiecībā uz KZP saskaņā ar LESD 43. panta 2. punktu [8].

b) LESD 43. panta 3. punkts kā *sui generis* juridiskais pamats īstenošanas pasākumiem

52. Vispirms es gribu norādīt, ka abi prasītāji un Padome, lai pamatotu savas prasības, pamatojas uz LESD 43. panta 2. punkta un LESD 43. panta 3. punkta formulējumu un vēsturisko kontekstu, kā arī uz šo normu sistēmisko un teleoloģisko interpretāciju. Manuprāt, šos argumentus var izmantot, lai aizstāvētu abus viedokļus.

53. Pat ja kopumā es vairāk atbalstu Padomes argumentus par LESD 43. panta 2. punkta un LESD 43. panta 3. punkta piemērošanas jomu, tas, manuprāt, nav pietiekams iemesls, lai piedāvātu novirzīties no robežlīnijas starp šīm normām, kuru Tiesa noteikusi spriedumā Venecuēla.

54. Tiesas apgalvojumi šajā spriedumā nevar tikt uzskatīti tikai par *obiter dicta*. Gluži pretēji, pēc Līguma abu normu un šajā lietā [9] aplūkotās deklarācijas mērķa un konteksta detalizētas analīzes Tiesa uzskatīja, ka patstāvīga lēmuma pieņemšana, ņemot vērā ES politiskās intereses, attiecas uz ES likumdevēja kompetences jomu un LESD 43. panta 3. punkts ir jāpiemēro saistībā ar galvenokārt tehniskiem pasākumiem, ar kuriem tiek īstenotas šādas izvēles [10].

8 — Ir jānorāda, ka Komisija faktiski ieņem niansētāku pozīciju šajā jautājumā. Tā apgalvo, ka tad, ja nepastāv likumdošanas pasākumi atbilstoši LESD 43. panta 2. punktam, Padome var izmantot LESD 43. panta 3. punktu neleģislatīviem pasākumiem, kas ir paredzēti KZP mērķu sasniegšanai. Savukārt, ja tiesību akts ir ticis pieņemts saskaņā ar LESD 43. panta 2. punktu, Padomei ir saistošs tajā noteiktais, kad tā pieņem pasākumus saskaņā ar 3. punktu.

9 — Sprieduma Venecuēla (C-103/12 un C-165/12, EU:C:2014:2400) 47.–79. punkts.

10 — It īpaši sprieduma 79.–81. punkts.

55. Tomēr, pirms analizēju apstrīdēto regulu, atsaucoties uz šo apgalvojumu, es vēlos izteikt vairākus apsvērumus, ņemot vērā gramatiskos, kontekstuālos un teleoloģiskos argumentus, kurus izvirzījuši lietas dalībnieki.

i) Konteksts

56. Pirmais iespaids ir tāds, ka es neredzu pārliecinošu iemeslu, kādēļ LESD 43. panta 3. punkts nevarētu tikt interpretēts tādējādi, ka tas attiecas arī uz samērā plašu pasākumu klāstu, kuri jebkādā veidā "attiecas uz" zvejas iespēju noteikšanu un piešķiršanu [11]. Tie savukārt var ietvert pasākumus, kas ir jebkādā veidā nepieciešami arī faktiskai zvejas iespēju noteikšanai un piešķiršanai (tādas metodes kā nozvejas ierobežojumu vai zvejas piepūles ierobežojumu noteikšana, kas ir svarīgas šajā lietā). Varētu pat teikt, ka šie pasākumi varētu būt vieni no līdzekļiem, kas nepieciešami KZP mērķu sasniegšanai tiktāl, cik tie attiecas uz zvejas iespēju noteikšanu un piešķiršanu. Sistēmiska interpretācija, skatot LESD 43. panta 3. punktu kā LESD 43. panta daļu vai saistībā ar šīs normas vēsturisko kontekstu, nedod skaidru atbildi, kādu interpretācijas metodi izmantot.

57. Konkrētāk, vēsturiskā konteksta apsvēršana man nešķiet izšķiroša. Pirms Lisabonas līguma stāšanās spēkā nevienā Līguma normā nebija konkrēti paredzētas procedūras par zvejas iespēju noteikšanu un piešķiršanu. Drīzāk pamatregulas 20. panta 1. punktā tika noteikta procedūra, lai lemtu "par nozvejas un/vai zvejas intensitātes ierobežojumiem un par zvejas iespēju sadalījumu starp dalībvalstīm, kā arī par nosacījumiem, kas saistīti ar šiem ierobežojumiem". Šos pasākumus, tas ir, zvejas iespēju noteikšanu un piešķiršanu un noteiktus papildu pasākumus, pieņēma Padome ar kvalificētu balsu vairākumu pēc Komisijas priekšlikuma. Parlaments nebija iesaistīts.

58. Šeit es gribētu atzīmēt, ka man nav pilnīgi skaidrs, kādēļ automātiski būtu jāvelk paralēles starp pamatregulas 20. pantu un LESD 43. panta 3. punktu. Vai attiecīgi starp EKL 37. pantu un LESD 43. panta 2. punktu.

59. Padome norāda, ka LESD 43. panta 2. punkts un LESD 43. panta 3. punkts tika ieviesti ar Lisabonas līgumu, aizvietojot vienu normu, EKL 37. pantu, kurš pirms Lisabonas līguma spēkā stāšanās bija juridiskais pamats visu tiesību aktu pieņemšanai, kas attiecas gan uz lauksaimniecību, gan zivsaimniecību. Šie fakti paši par sevi nepamato secinājumu, ka LESD izstrādātāji būtu vēlējušies nodrošināt, ka tādos apstākļos, kādos EKL 37. pants būtu ticis piemērots pirms Lisabonas līguma spēkā stāšanās, tagad tiktu piemērots LESD 43. panta 2. punkts.

60. Tomēr jāatzīst, ka ir grūti neņemt vērā pamatregulas 20. panta un LESD 43. panta 3. punkta līdzību. Šķiet, ka LESD 43. panta 3. punkta piemērošanas joma ir vēl šaurāka nekā pamatregulas 20. panta piemērošanas joma, jo atšķirībā no pēdējās normas [pamatregulas 20. panta] tajā nav minēti "nosacījumi, kuri saistīti ar" [12]. Ņemot vērā būtiskās izmaiņas, kas tagad ir izdarītas Līguma struktūrā vispār un lauksaimniecības un zivsaimniecības jomā it īpaši, šķiet iespējami, kā apgalvo Padome, ka izmaiņas Līgumā faktiski atspoguļo tā izstrādātāju vēlmi rezervēt Padomei kādas īpašas (autonomas) tiesības, nevis ierobežotas īstenošanas tiesības, neskatoties uz parastās likumdošanas procedūras piemērošanas jomas paplašināšanu attiecībā uz šo jomu.

11 — Šajā ziņā par formulējumu un to, kā formulējums var tikt interpretēts, skat. ģenerāladvokātes E. Šarpstones [*E. Sharpston*] secinājumus apvienotajās lietās Parlaments un Komisija/Padome, C-103/12 un C-165/12, EU:C:2014:334 (turpmāk tekstā – "ģenerāladvokātes E. Šarpstones secinājumi lietā Venecuēla"), it īpaši 160. punktu.

12 — Cits interesants jautājums, kurš ir jāatzīmē, ir tas, ka LESD 43. panta 3. punktā izmantotais formulējums ir arī ļoti līdzīgs Līguma par Konstitūciju Eiropai III-231. panta 3. punktam: "Padome pēc Komisijas priekšlikuma pieņem eiroregulas vai eirolēmumus par cenu, maksājumu, atbalsta un kvantitatīvo ierobežojumu noteikšanu, kā arī par zvejas iespēju noteikšanu un piešķiršanu." Atšķirībā no pamatregulas 20. panta normas tekstā nav nekā par "nosacījumiem, kas saistīti ar šiem [nozvejas un zvejas] ierobežojumiem". Šajā normā ir skaidra norāde uz zemāka līmeņa normām (pretstatā Eiropas tiesību aktiem), kas šķietami norāda uz hierarhiju starp leģislatīviem instrumentiem un instrumentiem, kas pēc prioritātes atrodas zemākā līmenī nekā leģislatīvie instrumenti. Skat. arī ģenerāladvokātes E. Šarpstones secinājumu lietā Venecuēla (C-103/12 un C-165/12, EU:C:2014:334) 168. punktu. Tomēr tas automātiski nenozīmē, ka šie instrumenti ir savstarpēji atkarīgi vai ka viens ir noteikti pakārtots citam.

61. Tas rada nākamo jautājumu. Neviens no lietas dalībniekiem nenoliedz, ka Līguma izstrādātāji ir paredzējuši parasto likumdošanas procedūru saskaņā ar LESD 43. panta 2. punktu vispārīgāka rakstura pasākumiem, proti, tādiem, kas ir nepieciešami KZP mērķu sasniegšanai, turpretī viņi rezervēja neleģislatīvu procedūru saskaņā ar LESD 43. panta 3. punktu noteikta veida reglamentējošiem pasākumiem (kas tomēr, kā regulāra KPN noteikšana, var tajā pašā laikā būt nepieciešams KZP mērķu sasniegšanai). Tomēr pastāv vērā ņemamas domstarpības par attiecībām starp šīm divām procedūrām un atbilstošajiem pasākumiem.

ii) Hierarhija – jā vai nē?

62. Kā es jau esmu minējis, Padome un valdības, kas iestājušās lietā, atbalsta uzskatu, ka LESD 43. panta 3. punkts ir atsevišķs juridiskais pamats un tas nav izmantojams tikai tādiem tehniskiem pasākumiem kā KPN noteikšanai. Manuprāt, tas, ka LESD 43. panta 3. punkts ir formulēts tādējādi, lai attiektos uz "pasākumiem par zvejas iespēju noteikšanu un piešķiršanu", nevis ierobežojumiem, piemēram, vienkārši dodot tiesības Padomei "noteikt un piešķirt zvejas iespējas", nav būtiski. Pamatojoties uz šīs tiesību normas formulējumu, ir iespējams līdzvērtīgi (ne)pārliecinoši aizstāvēt gan prasītāju, gan Padomes izvirzīto interpretāciju.

63. Turklāt, pamatojoties uz formulējumu, nešķiet, ka kaut kas jau sākotnēji izslēgtu iespējamību, ka LESD 43. panta 2. punkts un LESD 43. panta 3. punkts pamato divas atsevišķas ES iestāžu kompetences. Atbilstoši šādai interpretācijai šīs divas tiesību normas varētu būt savstarpēji izslēdzošas un papildinošas. Es patiešām neesmu pārliecināts, ka tikai tāpēc, ka Līguma izstrādātāji nolēma paplašināt parastās likumdošanas procedūras piemērošanas jomu, lai attiecinātu to uz lauksaimniecību un zivsaimniecību, visas citas ar Līgumu noteiktās kompetences šajā jomā būtu noteikti jāinterpretē šauri vai jāpakārto likumdošanas kompetencei.

64. Tomēr tagad Tiesa ir noteikusi skaidru hierarhiju starp šīm normām. Spriedumā Venecuēla Tiesa lēma, ka pasākumiem, kuri ir pieņemti, pamatojoties uz LESD 43. panta 3. punktu, ir galvenokārt tehnisks raksturs un tos ir paredzēts pieņemt, lai *īstenotu* noteikumus, kas pieņemti, pamatojoties uz LESD 43. panta 2. punktu [13]. Turklāt pēc detalizētas attiecīgās deklarācijas izpētes Tiesa norādīja, ka tieši tāpēc, ka deklarācija bija pasākums, kas ir saistīts ar patstāvīga lēmuma pieņemšanu, atsaucoties uz Eiropas Savienības politiskajām interesēm, kuras ir sasniedzamas ar tās kopējo politiku, īpaši tās kopējo zivsaimniecības politiku, šī deklarācija ietilpa tajā kompetences jomā, kurā lēmuma pieņemšanas pilnvaras ir ES likumdevējam saskaņā ar LESD 43. panta 2. punktu [14].

65. Tādējādi Tiesa šķietami ir pieņēmusi, ka LESD 43. panta 3. punkts galvenokārt attiecas uz pasākumiem, kas ir līdzīgi tiem, kas iepriekš ir pieņemti saskaņā ar pamatregulas 20. pantu un kas ir jāpieņem pēc regulāriem laika posmiem (piemēram, KPN noteikšana) [15]. Turklāt šo spriedumu – un īpaši apgalvojumu par nepieciešamību rezervēt ES likumdevējam kompetenci pieņemt patstāvīgus lēmumus saskaņā ar ES politiskajām interesēm – saprotu tādējādi, ka tas norāda, ka LESD 43. panta 3. punkta izmantošana faktiski ir pakļauta iepriekšējam nosacījumam, tas ir, attiecīga pasākuma pastāvēšanai saskaņā ar LESD 43. panta 2. punktu.

66. Citiem vārdiem sakot, jebkuram *patstāvīgam* lēmumam, kas saistīts ar politiskiem apsvērumiem, tagad noteikti ir piemērojams LESD 43. panta 2. punkts. Ņemot vērā Tiesas secinājumus spriedumā Venecuēla, es uzskatu, ka jebkurš pasākums, ar kuru nosaka regulējumu zvejas iespēju noteikšanai un piešķiršanai, tagad ietilps LESD 43. panta 2. punkta piemērošanas jomā. Tā tas ir tādēļ, ka šāds regulējums nevar tikt veidots kā pasākums, kas vienkārši paredzēts, lai īstenotu noteikumu, kas ir pieņemts augstākā līmenī par Eiropas Savienības īpašām politiskajām interesēm. Pasākumi saskaņā ar

13 — Sprieduma Venecuēla (C-103/12 un C-165/12, EU:C:2014:2400) 50. punkts.

14 — Sprieduma Venecuēla (C-103/12 un C-165/12, EU:C:2014:2400) 79.–81. punkts.

15 — Ģenerāladvokātes E. Šarpstones secinājumu lietā Venecuēla (C-103/12 un C-165/12, EU:C:2014:334) 164. punkts.

LESD 43. panta 3. punktu tādējādi ir ierobežojami ar tiem pasākumiem, kas ir cieši saistīti ar to, kas var zvejot, ko un kur, un nosacījumiem, kas ir funkcionāli saistīti ar šiem jautājumiem (ar noteikumu, ka tie ir īstenošanas pasākumi), turpretī pasākumi, kas ir saistīti ar citiem zvejas iespēju aspektiem, nevar tikt attiecināti uz LESD 43. panta 3. punktu [16].

67. No šāda viedokļa es domāju, ka paralēles, kas tika vilktas starp LESD 43. panta 3. punktu un īstenošanas tiesību aktiem saskaņā ar LESD 291. pantu, ir pamatotas. Pasākumi par zvejas iespēju noteikšanu un piešķiršanu, kam ir jāatbilst KZP likumdošanas noteikumiem, pēc to rakstura ir pielīdzināmi īstenošanas pasākumiem, lai arī tie nav "īstenošanas akti" LESD 291. panta izpratnē. Šo pieeju un robežlīniju starp pasākumu veidiem, kas var tikt pieņemti saskaņā ar LESD 43. panta 2. un 3. punktu, Tiesa attiecīgi apstiprināja spriedumā Venecuēla.

68. Paturot prātā iepriekš minēto, tagad ir jānosaka, vai apstrīdētajā regulā paredzētie noteikumi, kas tika izņemti no Komisijas sākotnējā priekšlikuma, ir tehniski pasākumi – kuru pieņemšanai nav vajadzīgs nepieciešamības izvērtējums –, kas paredzēti tam, lai īstenotu noteikumus, kas ir pieņemti saskaņā ar LESD 43. panta 2. punktu.

2) Apstrīdētā regula

69. Kā savus galvenos argumentus Parlaments un Komisija izvirza to, ka Padome izmantoja nepareizo juridisko pamatu apstrīdētās regulas pieņemšanai. Viņi to pamato ar to, ka šīs regulas normas tika nodalītas no Komisijas sākotnējā priekšlikuma Regulas Nr. 1342/2008 grozīšanai un pēc tam pieņemtas, pamatojoties uz LESD 43. panta 3. punktu, nevis uz LESD 43. panta 2. punktu, kas bija Komisijas sākotnējā priekšlikuma juridiskais pamats. Pirms pievēršos šim argumentam, es īsumā izskaidrošu, kam ir paredzēti daudzgadējie plāni, kā, piemēram, plāns, kas ir noteikts Regulā Nr. 1342/2008 un grozīts ar apstrīdēto regulu.

a) Kas ir daudzgadējie plāni un kam tie ir domāti?

70. Iesākumam ir jāatzīmē, ka KZP galvenais mērķis neapstrīdami ir ilgtspējīga ūdeņu dzīvo resursu izmantošana. Saskaņā ar pamatregulas 2. pantu šis mērķis ir sasniedzams it īpaši ar daudzgadēju pieeju zivsaimniecības apsaimniekošanai, nosakot dažādus daudzgadējus apsaimniekošanas plānus. Šajā ilgtspējas kontekstā daudzgadējie plāni ir īpaši pasākumi, kas ir nepieciešami krājumu līmeņa atjaunošanai vai, ja krājumi jau ir ilgtspējīgā līmenī, krājumu uzturēšanai šajā līmenī.

71. Šajos plānos, tajā skaitā plānā, kas noteikts mencām saskaņā ar Regulu Nr. 1342/2008, ir noteikta virkne īpašu saglabāšanas pasākumu konkrētās zivsaimniecības ilgtspējīgas pārvaldības atbalstam. Tie iekļauj slēgtos apgabalus, stingrus tehniskos noteikumus tīklu acu izmēriem un zvejas rīkiem, kā arī dažādu veidu uzraudzību, inspekciju un kontroli. Šie plāni ir domāti it īpaši attiecīgo krājumu ilgtspējīgas izmantošanas mērķu noteikšanai. Tas tiek paveikts tostarp ar KPN ikgadējās noteikšanas, no vienas puses, un maksimāli pieļaujamās zvejas piepūles noteikšanas, no otras puses, detalizētiem noteikumiem.

72. Saskaņā ar pamatregulas 5. un 6. pantu gan atjaunošanas plānos, gan apsaimniekošanas plānos ir jāietver mērķi, attiecībā pret kuriem izvērtē krājumu atjaunošanu. Ja savākšanas noteikumi [17], kuri saskaņā ar pamatregulas 5. panta 4. punktu sastāv no iepriekš noteikta bioloģisko parametru kopuma, lai reglamentētu nozvejas ierobežojumus, ir izmantojami pēc izvēles, tad zvejas piepūles ierobežojumi principā ir obligāti atjaunošanas plāniem.

16 — Līdzīgi skat. arī ģenerāladvokātes E. Šarpstones secinājumu lietā Venecuēla (C-103/12 un C-165/12, EU:C:2014:334) 169. punktu.

17 — Šķiet, ka par jēdziena "savākšanas noteikumi" nozīmi ir nelielas domstarpības. Bez šaubām, tas tā ir tādēļ, ka jēdziena definīcijas pamatregulas preambulas 7. apsvērumā un tās 5. panta 4. punktā atšķiras. Ņemot vērā precīzāko definīciju regulas 5. panta 4. punktā, es turpmāk atsaukšos uz savākšanas noteikumiem tikai saistībā ar KPN, bet ne saistībā ar zvejas piepūli.

b) KPN noteikšanas un zvejas piepūles piešķiršanas metodes, ja trūkst datu

73. Kā ir redzams no iepriekšminētā, daudzgadējie plāni ir instrumenti zivju krājumu saglabāšanai, kas sniedz būtisku ieguldījumu šos krājumu ilgtspējīgā izmantošanā. Šajā ziņā daudzgadējie plāni ir būtiski KZP mērķu sasniegšanā: tie iedzīvina praksē vispārējus saglabāšanas un ilgtspējas principus un līdzsvaro tos ar sociālekonomiskiem mērķiem. Visi lietas dalībnieki šķietami tam piekrīt.

74. Papildus daudzgadējo plānu būtiskajai lomai KZP mērķu sasniegšanā, visi lietas dalībnieki piekrīt, ka, ja LESD 43. panta 3. punkts nav piemērots apstrīdētās regulas juridiskais pamats, tad tāds ir LESD 43. panta 2. punkts (un, ja tā ir, tad no Komisijas sākotnējā priekšlikuma nevajadzēja nodalīt tā daļu). Neviens no lietas dalībniekiem neapgalvo, ka apstrīdētā regula būtu bijusi jāmato ar diviem juridiskajiem pamatiem.

75. Šajā ziņā saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ES pasākuma juridiskā pamata izvēle ir jāpamato ar objektīviem faktoriem, kuri ir pakļauti izskatīšanai tiesā. Šādi faktori ir ne tikai pasākuma mērķis un saturs, bet arī tā juridiskais konteksts [18].

76. Pievēršoties vispirms kontekstam, Mencu plāns, kā tas ir noteikts Regulā Nr. 1342/2008, bija pilnībā pamatots ar EKL 37. pantu. Tomēr, tā kā pamatsistēma zivsaimniecības jomā kopš tā laika ir būtiski mainījusies [19], būtu pārsteidzīgi tikai šī iemesla dēļ secināt, ka vēlākie grozījumi šajā plānā noteikti ir veicami, pamatojoties uz LESD 43. panta 2. punktu.

77. Lai kā arī būtu, problēma šeit nav apstrīdētās regulas satura galvenā mērķa identificēšana. Kā ir redzams preambulā, šīs regulas mērķis ir pielāgot īpašus noteikumus, kuros ir paredzēta detalizēta metodoloģija ikgadējai KPN un zvejas piepūles ierobežojumu noteikšanai tādējādi, ka tā atspoguļo elastīgas pieejas nepieciešamību, nosakot un piešķirot zvejas iespējas, pamatojoties uz zinātniskiem datiem [20].

78. Mencu plāna 9. un 12. panta redakcijā ar attiecīgajiem grozījumiem, kas izdarīti ar apstrīdēto regulu, ir noteikti detalizēti noteikumi par zvejas iespēju noteikšanu, kas ir izteikti kā KPN un zvejas piepūles ierobežojumi noteiktos apstākļos. Šajā ziņā ar tiem izņēmumi tiek pielāgoti piemērojamajiem noteikumiem par zvejas iespēju noteikšanu un piešķiršanu. Protams, tas ir izdarīts, nemainot Mencu plāna vispārējo mērķi, kas attiecībā uz maksimālo ilgtspējīgas ieguves apjomu un zvejas izraisīto mirstību ir noteikts Regulas Nr. 1342/2008 5. pantā [21]. Turklāt, ņemot vērā Tiesas secinājumus spriedumā Venecuēla un it īpaši tās izdarīto LESD 43. panta 3. punkta šauro interpretāciju, tagad rodas jautājums par to, vai apstrīdētajā regulā paredzētie noteikumi ir vairāk nekā tikai tehniski pasākumi, kas ir domāti, lai īstenotu Mencu plānu kopumā.

79. Es domāju, ka tas tā ir. Kā jau iepriekš norādīts (un ko pēc būtības ir apstiprinājusi Padome), apstrīdētā regula nosaka (dažus) līdzekļus Mencu plāna mērķu sasniegšanai par zvejas iespēju noteikšanu un piešķiršanu.

18 — Skat. spriedumus Komisija/Parlaments un Padome, C-43/12, EU:C:2014:298, 29. punkts, un Komisija/Padome, C-137/12, EU:C:2013:675, 52. punkts un tajā minētā judikatūra. Par tiesisko kontekstu skat. it īpaši spriedumu Komisija/Parlaments un Padome, C-411/06, EU:C:2009:518, 64. un 65. punkts.

19 — Skat. iepriekš 59. punktu.

20 — Apstrīdētās regulas preambulas 3.–5. apsvērums.

21 — Saskaņā ar pamatregulas 5. panta 2. punktu plāna mērķi ir noteikti ar norādi uz īpašiem "saglabāšanas robežpunktiem".

80. Šajā ziņā, pirmkārt, Mencu plāns Regulas Nr. 1342/2008 (regula, kura ir grozīta ar apstrīdēto regulu) redakcijā ir domāts, lai saskaņā ar šīs regulas 5. pantu nodrošinātu attiecīgo mencu krājumu ilgtspējīgu izmantošanu, balstoties uz maksimālo ilgtspējīgas ieguves apjomu. Šo mērķi ir plānots sasniegt, saglabājot noteiktu zvejas izraisītās mirstības koeficientu attiecīgajās mencu vecuma grupās. Lai sasniegtu šo mērķi, šīs regulas 7.–10. pantā ir noteikti savākšanas noteikumi, kas attiecas uz veidu, kādā ir jāaprēķina KPN un zvejas piepūle dažādos apstākļos. Būtībā šajos noteikumos skaidri ir formulēti līdzekļi, ar kuriem ir sasniedzami 5. pantā noteiktā plāna mērķi.

81. Konkrētāk, apstrīdētās regulas 9. panta (KPN noteikšanas metode, ja trūkst informācijas) un 12. panta (zvejas piepūles noteikšanas metodoloģija) pēc grozījumiem saturs šķietami veido tiesisko regulējumu vai, pārņemot ģenerāladvokātes E. Šarpstones izmantoto formulējumu, – *priekšnosacījumu*[22] zvejas iespēju noteikšanai gadu gaitā. Manuprāt, šie noteikumi nav vienkārši pasākumi, kas domāti Mencu plāna īstenošanai, bet gan būtiski pamatelementi, kas ir šī plāna neatņemama sastāvdaļa. Tādēļ tie ir jānosaka ar pamata leģislatīvo aktu.

82. Šajā ziņā Padome uzsver šo pasākumu neobligāto raksturu. Tomēr, manuprāt, fakts, vai šie noteikumi var vai nevar tikt piemēroti pēc izvēles, neattiecas uz lietu. Faktiski saistībā ar nepieciešamību ir jāizvērtē, ņemot vērā KZP mērķi, ne tikai izdarot izvēli iekļaut šos noteikumus daudzgadējā plānā, bet arī nosakot šo noteikumu saturu. Saskaņā ar Tiesas viedokli šis izvērtējums ir jāiekļauj likumdošanas procedūrā. Varbūt pat vēl būtiskāk ir tas, ka šie noteikumi neaprobežojas ar zvejas iespēju "noteikšanu" vai "piešķiršanu". Kā redzams, apstrīdētajā regulā ar apstrīdētajām normām ir paredzēta detalizēta metode, kura ir jāievēro, kad tiek noteiktas vai piešķirtas zvejas iespējas saskaņā ar LESD 43. panta 3. punktu. Citiem vārdiem sakot, tie nosaka tiesisko regulējumu, ar kuru zvejas iespējas tiek noteiktas vai piešķirtas noteiktos īpašos apstākļos.

83. Konkrētāk, Mencu plāna 9. panta ar apstrīdēto regulu grozītajā redakcijā ir paredzēti detalizēti noteikumi KPN noteikšanai, ja trūkst informācijas un 7. un 8. pantā paredzētie noteikumi nevar tikt piemēroti, jo trūkst pietiekami precīzas un nozīmīgas informācijas. Ar šo grozījumu tika ieviesti elastīgāki noteikumi, kas pieļauj vispiemērotāko risinājumu atbilstoši zinātniskajam ieteikumam, nevis automātisku 25 % samazinājuma piemērošanu, kā sākotnēji bija paredzēts Regulā Nr. 1342/2008.

84. Turklāt Mencu plāna 12. panta 4. punktā ir veikti līdzīgi grozījumi attiecībā uz zvejas piepūles noteikšanu, ja trūkst informācijas. 12. pants ir papildināts arī ar jaunu 6. punktu, saskaņā ar kuru Padomei ir iespējams turpmāk nepiemērot ikgadēju zvejas piepūles samazinājumu, ja zvejas piepūles griesti ir samazināti četrus gadus pēc kārtas.

85. Ņemot vērā minēto, ja sekotu Padomes aizstāvētajai pieejai, Padomei būtu pilnvaras ne tikai noteikt un piešķirt zvejas iespējas (ikgadēji), bet arī tās pašas lēmumu pieņemšanas procedūras gaitā noteikt tam mehānismu.

86. Lai arī noteikti varētu būt taisnība, kā apgalvo Komisija, ka tas varētu radīt risku, ka īstermiņa (politiski vai ekonomiski) apsvērumi pārspēj ilgtermiņa apsvērumus, kas attiecas uz ilgtspēju, neviens no prasītājiem nav norādījis, ka šāds risks būtu izveidojies šajās lietās[23]. Gluži pretēji, visi lietas dalībnieki ir šķietami apmierināti ar apstrīdētās regulas normu saturu. Turklāt man jāatzīmē, ka pat saskaņā ar LESD 43. panta 3. punktu Padome nerīkojas viena: Komisijai ir iniciatīvas tiesības, un tai ir jāsniedz priekšlikums pasākumiem, kas ir pieņemami saskaņā ar šo noteikumu. Tādēļ apgalvojumi, ka Padome varētu kļūt nekontrolējama un ka bez Parlamenta iesaistes lēmumu pieņemšanas procedūrā KZP mērķi netiktu ievēroti, nozīmētu, ka šādos apstākļos arī Komisija kopā ar Padomi kļūtu nekontrolējama.

22 — Ģenerāladvokātes E. Šarpstones secinājumu lietā Venecuēla (C-103/12 un C-165/12, EU:C:2014:334) 169. punktu.

23 — Turklāt šie īstermiņa apsvērumi izrādās pamatā nepieciešamībai steidzami pieņemt apstrīdētās regulas normas. Kā Padome paskaidro šīs regulas preambulas 5. apsvērumā, piemēram, automātiskai [zvejas] piepūles samazinājuma turpmākai piemērošanai, kā tas ir noteikts Regulā Nr. 1342/2008, būtu nozīmīga ekonomiskā un sociālā ietekme noteiktos flotes segmentos.

87. Tādējādi vēl svarīgāk ir tas, ka, ja LESD 43. panta 3. punkts ir jāinterpretē kā aptverošie pasākumi, kas nosaka tiesisko regulējumu, ar kuru tiek noteiktas un piešķirtas zvejas iespējas, tad tas ir pilnīgā pretrunā idejai, ka jebkurš lēmums, kas ir saistīts ar politisko izvēli, ir jāpieņem likumdošanas procedūrā. Ja Padomei būtu atļauts saskaņā ar LESD 43. panta 3. punktu pieņemt savākšanas noteikumus un zvejas piepūles ierobežojumus, kas ir tādi paši kā šīs lietas strīdus jautājumā, tai ne tikai būtu pilnvaras izpildīt likumdevēja izdarītās izvēles, faktiski nosakot un piešķirot zvejas iespējas, bet būtu arī būtībā atzīts, ka tai ir pilnvaras rīkoties kā vienīgajam likumdevējam, nosakot tiesisko regulējumu, ar kuru faktiski tiek noteiktas un piešķirtas zvejas iespējas īpašos apstākļos. Tiesa ir skaidri norādījusi, ka šāda situācija būtu nelikumīga [24].

88. Pirms izdaru secinājumus, ir nepieciešams pievērsties Padomes un valdību, kuras iestājušās lietā, bažām. Tās ir nobažījušās, ka Parlamenta un Komisijas piedāvātā un pēc būtības Tiesas apstiprinātā interpretācija atņems LESD 43. panta 3. punktam jebkuru jēgu un ievērojami ierobežos Padomes rīcības brīvību, pieņemot pasākumus saskaņā ar šo tiesību normu.

89. Parlamenta un Komisijas piedāvātā interpretācija, kaut arī, iespējams, tā neatņems LESD 43. panta 3. punktam jebkuru jēgu, noteikti ir saistīta ar šīs normas un tajā paredzēto kompetenču šauru interpretāciju. Bet faktiski tās ir sekas Tiesas pieejai spriedumā Venecuēla. Saskaņā ar pašreizējiem tiesību aktiem rīcības brīvības apjoms (mazāks vai lielāks), kādu Padome bauda, pieņemot pasākumus saskaņā ar LESD 43. panta 3. punktu, ir atkarīgs no tā, cik lielu rīcības brīvību ES likumdevējs ir nolēmis tai atstāt [25].

90. Atkārtošu, ka Mencu plāna, kas attiecīgi ir aizstāts un grozīts ar apstrīdēto regulu, 9. pantā un 12. panta 4. un 6. punktā nav vienkārši īstenotas ES likumdevēja izvēles, bet drīzāk noteikts regulējums zvejas iespēju noteikšanai un piešķiršanai noteiktos apstākļos. Tādēļ es uzskatu, ka apstrīdētā regula ir pieņemta uz nepareiza juridiskā pamata un ka, nodalot šos noteikumus no Komisijas pārējā priekšlikuma, Padome rīkojās nelikumīgi. Līdz ar to vienīgais Parlamenta izvirzītais pamats un pirmais Komisijas izvirzītais pamats būtu atbalstāms.

91. Ar šo secinājumu pietiek, lai Parlamenta un Komisijas prasības šajās lietās tiktu apmierinātas un apstrīdētā regula tiktu atcelta. Pabeigtības labad es tomēr īsumā apskatīšu divus atlikušos pamatus, kurus izvirzījusi Komisija, un Komisijas un Padomes lūgumu saglabāt apstrīdētās regulas iedarbību.

D – *Neatrisinātie jautājumi: procesuāla kļūda, Komisijas ekskluzīvās iniciatīvas tiesības un apstrīdētās regulas iedarbība*

92. Otrais pamats, kuru ir izvirzījusi Komisija, ir par apgalvoto procesuālo kļūdu, proti, tiek apgalvots, ka, kļūdoties juridiskā pamata izvēlē, Padome pārkāpa Parlamenta institucionālo prerogatīvu piedalīties parastajā likumdošanas procedūrā un EESLK tiesības tikt uzklausītai. Kā atzīmē pati Komisija, šis pamats ir atkarīgs no pirmā pamata. Es iepriekš esmu secinājis, ka pirmais pamats attiecībā uz juridiskā pamata izvēli ir jāapmierina. No tā izriet, ka arī Komisijas otrais pamats ir jāapmierina.

24 — Skat. it īpaši sprieduma Venecuēla (C-103/12 un C-165/12, EU:C:2014:2400) 50. punktu.

25 — Ja apstrīdētā regula būtu tikusi pieņemta, pamatojoties uz LESD 43. panta 2. punktu, grozītais 12. panta 6. punkts būtu labs piemērs, kā tiesību akts piešķir šādu rīcības brīvību Padomei.

93. Tāpat ir jāapmierina arī trešais pamats [26]. Tā tas ir ne tikai tāpēc, ka Mencu plāna 9. un 12. pants apstrīdētās regulas grozītajā redakcijā ir nelikumīgi pārveidoti no leģislatīva akta par regulējošajiem noteikumiem, proti, šo izmaiņu rezultātā šo noteikumu juridiskā forma (kaut arī to mērķis un saturs var palikt nemainīts) tiek būtiski mainīta. Tas tā ir arī tāpēc, ka vispārējā pieeja mencu krājumu apsaimniekošanas jautājumam tiktu būtiski mainīta.

94. Tomēr gadījumā, ja Tiesa nepiekrīt man, ka LESD 43. panta 3. punkts bija nepareizais juridiskais pamats apstrīdētajai regulai, es ierosinātu noraidīt trešo Komisijas izvirzīto pamatu. Gan Komisija, gan Padome piekrīt, ka juridiskā pamata maiņa automātiski nenozīmē fundamentālas izmaiņas priekšlikuma priekšmetā un mērķos. Ja Tiesa uzskatīs, ka Padome rīkojās pareizi, sadalot priekšlikumu un pieņemot apstrīdēto regulu saskaņā ar LESD 43. panta 3. punktu (pamatojoties uz to, ka strīdīgie noteikumi ir vispārīgā Mencu plāna tehniski īstenošanas pasākumi), tad arī būtu nepieciešams attiecīgi mainīt juridisko pamatu [27].

95. Visbeidzot, Komisija un Padome, pamatojoties uz LESD 264. panta 2. punktu, lūdz Tiesai saglabāt apstrīdētās regulas iedarbību gadījumā, ja tā tiek atcelta [28]. Parlaments nav iebildis pret šo lūgumu.

96. Iepriekš esmu secinājis, ka apstrīdētā regula ir jāatceļ. Tādējādi daļēji zustu pamats, pamatojoties uz kuru kopš 2013. gada tika noteiktas zvejas iespējas. Manuprāt, šī ir situācija, kurā ir identificējamas svarīgas tiesiskās noteiktības intereses un nepieciešamība izvairīties no negatīvām sekām konkrētajā nozarē, kas pamato lēmumu saglabāt tiesību akta iedarbību [29].

97. Šajos apstākļos, kad zvejas darbības faktiski bijušas pakārtotas apstrīdētajā regulā paredzētajiem noteikumiem attiecībā uz KPN noteikšanu un zvejas piepūles ierobežojumiem, pārtraukt šīs regulas piemērošanu būtu problemātiski ne tikai tiesiskās noteiktības aspektā (jo īpašas regulas [30], ar kurām nosaka un piešķir zvejas iespējas konkrētajā gadā, varētu būt neatbilstošas sākotnējam Mencu plānam), bet tam varētu būt arī plašākas negatīvas sekas šajā nozarē. Turklāt visi lietas dalībnieki šķietami piekrīt apstrīdētās regulas saturam, vienīgās būtiskās domstarpības ir par juridiskā pamata izvēli.

98. Es domāju, ka šajos apstākļos apstrīdētās regulas iedarbība ir jāsaglabā. Komisijas ierosinājums saglabāt apstrīdētās regulas iedarbību pilnu kalendāro gadu pēc sprieduma pasludināšanas ir zināmā mērā pievilcīgs. Tas nodrošinātu papildu tiesisko noteiktību īpaši no zvejnieku viedokļa, ņemot vērā, ka zvejas iespējas ir vispārēji noteiktas ik gadus konkrētajam kalendārajam gadam. Tomēr, lai cik praktiski tas nebūtu, ir ļoti svarīgi, lai nelikumīga tiesību akta iedarbība netiktu saglabāta ilgāk, nekā tas ir noteikti nepieciešams. Lai rosinātu ES iestādes pieņemt jaunu regulu uz pareiza juridiskā pamata, cik drīz vien iespējams, manuprāt, apstrīdētās regulas iedarbība ir jāatstāj spēkā uz laiku, kas nav ilgāks par sešiem mēnešiem no sprieduma pasludināšanas datuma šajās lietās.

26 — Principā Padome var sadalīt Komisijas priekšlikumus, ja to darīt ir pamatoti, ņemot vērā priekšlikuma saturu. Tā tas ir tādēļ, ka, lai arī Komisijai ir iniciatīvas tiesības, šīs tiesības nav absolūtas. Tomēr Padome var to darīt (vienbalsīgi saskaņā ar LESD 293. panta 1. punktu) tikai tad, ja tas atbilst sākotnējā priekšlikuma priekšmetam un mērķim, kā to ir noteikusi Tiesa. Skat. spriedumu *Eurotunnel* u.c./*SeaFrance*, C-408/95, EU:C:1997:532, 39. punkts.

27 — Šajā ziņā skat. ģenerāladvokātes E. Šarpstones secinājumu lietā Venecuēla (C-103/12 un C-165/12, EU:C:2014:334) 196. un 197. punktu.

28 — Komisija uzskata, ka apstrīdētās regulas iedarbība ir jāsaglabā ne ilgāk par vienu kalendāro gadu, sākot atskaiti no 1. janvāra gadā, kas seko pēc sprieduma pasludināšanas šajās lietās.

29 — Skat., piemēram, spriedumus Parlaments/Padome, C-166/07, EU:C:2009:499, 74. un 75. punkts; Parlaments/Padome, C-355/10, EU:C:2012:516, 89. un 90. punkts; Komisija/Parlaments un Padome, C-43/12, EU:C:2014:298, 54.–56. punkts, un Parlaments/Padome, C-490/10, EU:C:2012:525, 91. un 92. punkts.

30 — Attiecīgajam gadam tās ir Padomes 2013. gada 21. janvāra Regula (ES) Nr. 39/2013, ar ko 2013. gadam nosaka ES kuģiem pieejamās zvejas iespējas no konkrētiem zivju krājumiem un zivju krājumu grupām, kuras nav starptautisku sarunu vai nolīgumu priekšmets (OV L 23, 1. lpp.), un Padomes 2013. gada 21. janvāra Regula (ES) Nr. 40/2013, ar ko 2013. gadam nosaka ES ūdeņos pieejamās zvejas iespējas un ES kuģu zvejas iespējas konkrētos ūdeņos, kas nav ES ūdeņi, no konkrētiem zivju krājumiem un zivju krājumu grupām, kuras ir starptautisku sarunu vai nolīgumu priekšmets (OV L 23, 54. lpp.).

IV – **Tiesāšanās izdevumi**

99. Atbilstoši Reglamenta 138. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Šajās lietās gan Parlaments, gan Komisija ir prasījusi atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, un spriedums ir nelabvēlīgs Padomei.

100. Savukārt Reglamenta 140. panta 1. punktā ir paredzēts, ka dalībvalstis, kas iestājas lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Līdz ar to Spānijas Karalistei, Francijas Republikai un Polijas Republikai jāsedz savi tiesāšanās izdevumi pašām.

V – **Secinājumi**

101. Pamatojoties uz iepriekš minēto, es iesaku Tiesai nolemt šādi:

— atcelt Padomes Regulu (ES) Nr. 1243/2012, ar kuru groza Regulu (EK) Nr. 1342/2008, ar ko izveido ilgtermiņa plānu mencu krājumiem un šo krājumu zvejniecībai;

— saskaņā ar LESD 264. panta 2. punktu saglabāt atceltās regulas iedarbību, līdz spēkā stāsies jauna regula, kas tiks pieņemta ar pareizu juridisko pamatu, laika posmā, kas nepārsniedz sešus mēnešus no sprieduma pasludināšanas datuma šajās lietās;

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un

— piespriest Spānijas Karalistei, Francijas Republikai un Polijas Republikai segt savus tiesāšanās izdevumus pašām.